

1. PIRMIEJI ĮSPŪDŽIAI

BUVO TAS DIENOS METAS, kai visų labiausiai norėdavau tiesiog imti ir užmigti.

Pamokos.

Ar labiau tiktų žodis „skaistykla“? Jei ir *buvo* koks būdas atpirkti mano nuodėmes, tai turėtų bent šiek tiek prisidėti. Taip ir nepripirčiau prie nuobodulio. Kad ir kaip neįtikimai tai skambėtų, kiekviena diena atrodė dar monotoniškesnė už praėjusią.

Galbūt tai net galėtum laikyti tam tikra miego forma – jei miegą nusakytume kaip neveiklią būseną tarp aktyvių periodų.

Spoksojau į įtrūkimus, vagojančius tinką tolimajame valgyklos kampe, įsivaizdavau visokiausius raštus. Tai buvo vienas būdų nustelbti visus it versmė mano galvoje kunkuliuojančius balsus.

Kelis šimtus balsų, kuriuos užblokavau iš nuobodulio.

Žmonių minčių jau prisiklausiau su kaupu. Šiandien visų galvose sukasi nereikšminga drama – nedideliame moksleivių būryje atsirado naujokė. Štai kaip mažai jiems reikėjo, kad imtų šurmuliuoti.

Regėjau naująjį veidą besikartojant tai vienu, tai kitų mintyse, iš visų pusių. Paprasčiausia mergina. Susidomėjimas jai atvykus buvo varginamai nuspėjamas – tokią pat reakciją sukeltum mažylių būreliui kyštelėjęs kokį blizgantį daikčiuką. Pusė avis primenančių vaikinių jau įsivaizdavo ja susižavėję, vien todėl, kad jos veidas buvo naujas tarp kitų. Padvigubinau pastangas nuslopinti jų mintis.

Tik keturis balsus nutildžiau ne iš pasibjaurėjimo, o iš mandagumo – savo šeimos, dviejų brolių ir dviejų seserų, kurie buvo taip pratę nesitikėti privatumo būdami šalia manęs, kad retai dėl to suko galvą. Stengiausi bent šiek tiek juos gerbti. Bandžiau nesiklausyti, kiek tik tai pavykdavo.

Vis dėlto, kad ir kaip stengiausi... girdėjau.

Rozali, kaip įprastai, galvojo apie save – jos mintys buvo it užsistovėjęs tvenkinys, kuriame retai pamatydavai ką netikėto. Dabar kažkieno akinių stikluose pastebėjo savo profilio atspindį ir galvojo, kad yra tobula. Jokios kitos merginos plaukų spalva taip nepanėšėjo į auksą, nė vienos figūra nebuvo tokios tobulos smėlio laikrodžio formos, o veidas – toks nepriekaištingas, simetriškas ovalas. Ji nelygino savęs su žmonėmis aplinkui – toks sugretinimas būtų juokin- gas, absurdiškas. O iš mūsų padermės nė vienas jai neprilygo.

Emeto paprastai nerūpestingas veidas buvo persikreipęs iš susierzinimo. Štai ir dabar perbraukė didžiule ranka per savo juodus it kranklio plunksnos plaukus, sugniaužė sruogą kumštyje. Tebeširdo dėl imtynių, kurias naktį pralaimėjo Džasperiui. Prireiks visos ribotos jo kantrybės išverti iki pamokų pabaigos, kada gaus progą atsirevanšuoti. Klausydamasis Emeto minčių niekada nesijaučiau įsibrovėliu, nes jis niekada negalvojo ničnieko, ko nepasakytų balsu ar nepaverstų veiksmais. Galimas daiktas, skaitant kitų mintis kaltė apimdavo tik dėl žinojimo, kad kai kuriuos dalykus jie mieliau pasilaikytų sau. Rozali mintys buvo kaip užsistovėjęs tvenkinys, o Emeto – kaip ežeras be šėšėlių, skaidrus it stiklas.

O Džasperis... kentėjo. Sulaikiau atodūsi.

„Edvardai.“ Alisa mintyse kreipėsi į mane vardu ir iškart patraukė mano dėmesį.

Lyg kas būtų garsiai ištaręs mano vardą. Džiaugiausi, kad per pastaruosius kelis dešimtmečius jis išėjo iš mados – anksčiau tai erzino. Kai tik kas nors pagalvodavo apie bet kokį Edvardą, instinktyviai pasukdavau galvą.

Šį kartą neatsigrėžiau. Mudu su Alisa buvome ištobulinę tokį tarpusavio bendravimo būdą. Retai kas pastebėdavo mus kalbant. Nenuleidau akių nuo tinko įtrūkimų.

„Kaip jis laikosi?“ – paklausė ji manęs.

Susiraukiau – vos nuleidau lūpų kampučius. Nieko, kas atkreiptų kitų dėmesį. Lygiai taip pat galėjau raukytis iš nuobodulio.

Džasperis per ilgai sėdėjo sustingęs. Nedarė žmogiškų gestų, kuriuos visi turime daryti – nuolatos judėti, kad neišsiskirtume iš minios. Emetas pešiojo plaukus, Rozali vis keitė sukryžiuotų kojų padėtį, Alisa bilsnojo kojų pirštais į linoleumą, o aš kraipiau galvą spoksodamas į vis kitus sienos raštus. Džasperis atrodė paralyžiuotas, jo laibas kūnas buvo tiesus it kuolas, net medaus geltonumo plaukų, regis, neveikė iš ventiliacijos angų pučiamas oras.

Dabar Alisos vidinį balsą nuspalvino nerimo gaidelė, regėjau, kaip jos mintys nukrypo į Džasperį, kurį stebėjo akies kraštelio. „Ar gresia pavojus?“ – ji puolė dairytis artimiausioje ateityje, žvalgytis po monotoniškus regėjimus, kas galėjo sukelti mano grimasą. Bet ir dabar nepamiršo pasikišti kumštuko po aštrių smakru ir dažnai mirksėti. Nusibraukė nuo akių kuokštą trumpų iškarpytų juodų plaukų.

Lėtai pasukau galvą į kairę, lyg žiūrėčiau į sienos plytas, atsidusau, tada pasisukau dešininė, vėl įsižiūrėjau į įtrūkimus lubose. Kiti manys, kad paprasčiausiai vaidinu žmogų. Tik Alisa žinojo, kad papurčiau galvą.

Ji atsipalaidavo. „Pranešk, jei kils pavojus.“

Nė nekrustelėjau, tik pakėliau akis į lubas ir greit nuleidau.

„Ačiū už tai.“

Džiaugiausi, kad negaliu atsakyti jai balsu. Ką pasakyčiau? „Vienas malonumas?“ Tai nebūtų tiesa. Nesimėgavau klausydamasis vidinių Džasperio konfliktų. Ar tikrai buvo būtina taip eksperimentuoti? Ar nebūtų saugiau tiesiog pripažinti, kad jis galbūt niekada neišmoks taip valdyti savo troškulio, kaip mokame mes, ir netikrinti jo savitvardos ribų? Kam provokuoti nelaimę?

Nuo paskutinės medžioklės praėjo dvi savaitės. Kitiems iš mūsų nebuvo labai sunku tiek išverti. Kartais jausdavai nepatogumą – jei žmogus priedavo per arti arba vėjas papūsdavo netinkamon pusėn. Bet žmonės retai kada labai prisiartindavo. Instinktai jiems kuždėjo tai, ko niekada nesupras racionalių protu, – mes buvome pavojus, kurio reikia vengti.

Džasperis dabar buvo labai pavojingas.

Nors paprastai apie tai negalvodavau, kartkartėmis mane nustebindavo faktas, kad aplinkiniai žmonės nekreipia į mus dėmesio. Visi prie to jau pripratome ir nesitikėjome nieko kito. Vis dėlto kartais tokia reakcija baidydavo akis labiau nei įprastai. Nė vienas jų nesijaudino, kad sėdime prie nudrengto valgyklos stalo, nors mažiau pavojaus keltų, jei mūsų vietoje tupėtų tykantys tigrai. Aplinkiniai matė tik penkis keistai atrodančius asmenis, pakankamai panašius į žmones, kad nekiltų papildomų klausimų. Sunku įsivaizduoti, kaip jie išgyvena turėdami tokias neįtikėtinais bukas jusles.

Tą akimirką prie artimiausio staliuko krašto atsistojo smulki mergaitė, stabtelėjusi pasikalbėti su drauge. Krestelėjo trumpus smėlio spalvos plaukus, perbraukė per juos pirštais. Šildytuvai nukreipė jos kvapą mūsų pusėn. Buvau pratęs prie savo kūno reakcijos jį užuodus – gerklę pakuteno sausas perštėjimas, pilvą sugniaužė gilus alkis, savaimė įsitempė raumenys, burnoje ėmė kauptis nuodai.

Tai buvo gana normalu, ir dažniausiai lengvai pavykdavo nukreipti dėmesį kitur. Šįkart kilo šiokių tokių sunkumų – stebint Džasperį reakcijos padidėjo dvigubai.

Džasperis leido vaizduotei šuoliuoti nežabojamai. Davė valią fantazijai – įsivaizdavo, kaip pakyla nuo kėdės šalia Alisos ir eina prie mergaitės. Įsivaizdavo, kaip pasilenkia arčiau, lyg norėtų sukuždėti kažką jai į ausį, kaip brūkšteli lūpomis per jos kaklo linkį. Įsivaizdavo, koks būtų po menku jos odos barjeru srūvančio karšto kraujo skonis...

Spyriau į jo kėdę.

Džasperis sugavo mano žvilgsnį, akimirką juodose jo akyse šmėstelėjo apmaudas, tada jas nuleido. Mintyse plėšėsi tarp gėdos ir noro maištauti.

– Atsiprašau, – burbtelėjo.

Gūžtelėjau pečiais.

– Nieko nebūtum padaręs, – sukuždėjo Alisa, norėdama numaldyti Džasperį užplūdusį pasibaisėjimą. – Mačiau.

Sutramdžiau grimasą, kuri būtų išdavusi, kad ji meluoja. Mes su Alisa turėjome laikytis išvien. Nelengva būti nenormaliems tarp nenormalių. Saugojome vienas kito paslaptis.

– Šiek tiek padeda prisiminti, kad jie žmonės, – patarė Alisa, jos aukštas, melodingas balsas čiulbėjo per greitai, kad suprastų žmogaus ausis, jei kas būtų taip arti ir galėtų mus nugirsti. – Jos vardas Vitnė. Turi mažą sesutę, kurią dievina. Pameni, anąsyk jos mama kvietė Esmę į vakarėlį sode?

– Žinau, kas ji tokia, – atšovė Džasperis. Tada nusisukęs įsispokojo pro vieną langelių, įrengtų ilgos patalpos pastogėje. Iš jo balso buvo aišku, kad pokalbis baigtas.

Šiandien turės pamedžioti. Absurdiška taip rizikuoti, tikrinti jo savitvardą, ugdyti ištvermę. Džasperis turėtų tiesiog susitaikyti su savo apribojimais ir jų paisyti.

Alisa tyliai atsiduso ir atsistojo paimdama savo padėklą su maisu – galima sakyti, savo vaidybos įrankį. Paliko jį ramybėje. Žinojo, kada Džasperiui jos drąsinimas lenda per gerklę. Nors Rozali ir Emetas begėdiškiau demonstravo savo santykius, Alisa ir Džasperis žinojo visus kito poreikius ne prasčiau nei savo pačių. Lyg taip pat mokėtų skaityti mintis – bet tik vienas kito.

„Edvardas.“

Instinktas. Pasisukau išgirdęs savo vardą, nors niekas jo ir neištarė, tik pagalvojo.

Pusę sekundės įrėmiau žvilgsnį į dideles šokolado spalvos akis blyškiam širdelės formos veide. Pažinojau tą veidą, nors išvydau jį pirmą kartą. Šiandien jis sukosi visų žmonių mintyse. Naujoji moksleivė, Izabela Svan. Miestelio policijos viršininko dukra, atvykusi čia gyventi, nes tėvui perėjo jos globa. Bela. Ji pataisydavo kiekvieną, kas kreipdavosi į ją visu vardu.

Iš nuobodulio nosisukau. Prireikė sekundės suprasti, kad apie mane pagalvojo ne ji.

„Aišku, jau varvina seilę dėl Kalenų“, – išgirdau minties tęsinį.

Pagalčiau pažinau „balsą“.

Džesika Stenli – ji jau kurį laiką nekvaršino man galvos savo vidiniais monologais. Kaip palengvėjo, kai ji pagaliau įveikė savo susižavėjimą, nukreiptą į netinkamą objektą. Būdavo nepaprastai sunku pabėgti nuo jos begalinių, absurdiškų svaičiojimų. Tada gailėdavausi neturįs galimybės *vaizdžiai* jai paaiškinti, kas nutiktų, jei mano lūpos ir dantys bent kiek prie jos priartėtų. Tai būtų nutildę tuos erzinančius skiedalus. Įsivaizdavęs jos reakciją vos nešyptelėjau.

„Tegul sau varvina, – toliau mintijo Džesika. – Iš tiesų nė nėra graži. Nežinau, kodėl Erikas taip spokso... ar Maikas.“

Ją nukratė šiurpas pagalvojus apie jį. Naujausia jos manija, visuotinai populiarius Maikas Niutonas, nekreipė į ją jokio dėmesio. Bet jis akivaizdžiai buvo neabejingas naujajai merginai. Dar vienas

vaikas, siekiantis žvilgančio daikčiuko. Apie tai pagalvojus Džesikos mintys įgijo priešiško, nors išoriškai ji su naujoke ir toliau elgėsi draugiškai – pasakojo, ką visi žinojo apie mano šeimą. Matyt, naujoji moksleivė pasiteiravo.

„Visi šiandien žiūri ir į mane, – patenkinta pamanė Džesika. – Argi nepasisekė, kad mudvi su Bela turime dvi bendras pamokas? Galiu lažintis, kad Maikas norės manęs paklausti, ką ji...“

Bandžiau užverti mintis tiems tuštiesiems tauškalams, kol banalybės ir lėkšti paistalai neišvarė iš proto.

– Džesika Stenli išplepės naujajai Svanų mergaitei visas nešvarias Kalenų klanų paslaptis, – burbtelėjau Emetui norėdamas prasiblaškyti. Jis tyliai prunkštelėjo. „Tikiuosi, nieko nenutylės“, – pamanė.

– Tiesą sakant, jai stinga fantazijos. Eilinės paskalos. Nė lašelio siaubo. Truputį nusivyčiau.

„O naujokė? Ji irgi nusivylė tomis apkalbomis?“

Pasiklausiau, ką naujoji mergina, Bela, mano apie Džesikos istoriją. Kokia jai pasirodė keistoji šeima kreidos baltumo oda, kurios vengė dauguma žmonių?

Mano pareiga buvo sužinoti jos reakciją. Trumpai tariant, buvau mūsų šeimos žvalgas. Saugojau mus. Jei kam nors kada kildavo įtarimų, anksti tai sužinodavau, ir galėdavome lengvai pasprukti. Kartkartėmis taip nutikdavo – koks nors lakia vaizduote apdovanotas žmogus pastebėdavo, kad esame panašūs į knygos ar filmo veikėjus. Paprastai jie klysdavo, bet geriau jau kraustyti į naują vietą, nei rizikuoti pritraukti daugiau dėmesio. Retai, labai retai kas nors atspėdavo tiesą. Neduodavome jiems galimybės patikrinti savo hipotezių. Tiesiog pradingdavome, palikdami tik bauginantį prisiminimą.

Paskutinį kartą taip nutiko prieš keturis dešimtmečius.

Nieko neišgirdau, nors klausiausi pro nepaliaujamą lėkštą Džesikos vidinį monologą. Lyg ji sėdėtų viena. Kaip keista. Ar naujoji mergina kur nors nuėjo? Menkai tikėtina, nes Džesika tebetarškėjo.

Suglumęs pakėliau akis. Tikrinti savo ypatingą „klausą“ – dar nebuvo tekę to daryti.

Mano žvilgsnis vėl susitiko su tomis plačiomis, rudomis akimis. Ji sėdėjo ten pat, kur anksčiau, žiūrėjo į mus – na, tai buvo natūralu, turint omeny, kad Džesika tebepliauškinu liežuvium, atskleisdama vietinių paskalas apie Kalenus.

Tad nieko keisto, kad ji galvojo apie mus.

Bet neišgirdau nė mintelės.

Mergina nuleido akis susigėdusi, kad ją užklupo spoksant į nepažįstamą žmogų, skruostus užliejo šiltas, viliojantis raudonis. Gerai, kad Džasperis tebespoksojo pro langą. Nenorėjau įsivaizduoti, ką tas suplūdes kraujas padarytų jo savitvardai.

Visi jausmai atsispindėjo jos veide lyg ant delno – nuostaba, kai nesąmoningai lygino subtilius skirtumus tarp savo ir mano rūšies... Smalsumas klausantis Džesikos pasakojimo... Ir dar kai kas... Susižavėjimas? Būtų ne pirmas kartas. Savo grobiui visada atrodėme žavingi... Galų gale, gėda.

Vis dėlto, nors keistose jos akyse – neįprastai giliose – išskaičiau tas mintis, iš ten, kur ji sėdėjo, ničnieko negirdėjau. Tik... tylą.

Akimirką pasijutau nejaukiai.

Dar nebuvo su tuo susidūręs. Ar man kas negerai? Jaučiausi taip pat, kaip visada. Sunerimęs įtempiau klausą.

Staiga mano galvoje suriaumojo visi iki tol slopinti balsai.

„...kažin, kokia muzika jai patinka... gal vertėtų paminėti savo naująją kompaktinę plokštelę...“ – už dviejų stalų mąstė Maikas Niutonas, sutelkęs dėmesį į Belą Svan.

„Tik pažiūrėk, kaip į ją spokso. Nejau negana, kad jo dėmesio ir taip laukia pusė mokyklos merginų...“ – Eriko Jorkio mintys buvo dygios, sukosi apie tą pačią merginą.

„...tiesiog bjauru. Galėtum pamanyti, kad ji garsenybė, ar kokį velnią... Spokso net Edvardas *Kalenas*... – Lorena Malori taip pavy-

dėjo, kad jos veidas turėjo pažaliuoti kaip tamsus nefritas. – O Džesika puikuojasi savo nauja drauge. Kaip apgailėtina...“ – merginos mintys srūte sruvo pagieža.

„...galiu lažintis, kad visi jos to klausė. Bet norėčiau ją užkalbinti. Ką originalesnio sugalvojus?“ – svarstė Ešlis Daulingas.

„...gal ji lankys ispanų su manim...“ – vylėsi Džiunas Ričardsonas.

„...baisybė darbų vakare! Trigonometrija, pasiruošti anglų testui. Tikiuosi, mama...“ – Andžela Vėber, tyli mergaitė, kurios mintys buvo neįprastai mielos, vienintelė prie stalo nebuvo apsėsta tos Belos.

Girdėjau juos visus, nugirdau visas visutėles nereikšmingas mintes, lakstančias jų galvose. Bet nė šnipštelėjimo iš naujosios mokinės apgaulingai atviromis akimis.

Ir, savaimė suprantama, girdėjau, ko mergina paklausė Džesikos. Man nereikėjo skaityti minčių, kad išgirsčiau tylų ir aiškų balsą kitoje ilgos patalpos pusėje.

– O kuo vardu tas berniukas rusvais plaukais? – išgirdau ją teiraujantis. Vėl dirstelėjo į mane akies krašteliu ir staigiai nusigręžė pamačiusi, kad tebespoksau.

Akimirką sušmėžavo viltis, kad jos balsas padės prasibrauti ir iki minčių, bet teko nusivilti. Paprastai žmonių mintys rasdavosi kartu su jų fiziniu balsu. Bet šis tylus, drovus balsas buvo nepažįstamas, neatitiko nė vienos iš šimtų patalpoje šokinėjančių minčių gijų, buvau tuo tikras. Visiškai naujas.

„Ak, sėkmės, kvaiša!“ – pamanė Džesika, prieš atsakydama į merginos klausimą.

– Edvardas. Žinoma, jis nuostabus, bet negaišk tam laiko. Jis nevaikšto į pasimatymus. Regis, jokia mergaitė jam nėra pakankamai graži. – Tyliai prunkštelėjo.

Nusukau veidą, kad paslėpčiau šypseną. Džesika ir jos klasės draugės nė nenutuokė, kaip joms pasisėkė, kad nė viena jų manęs nesudomino.

Blėstant linksmumui pajutau keistą instinktą, kurio pats nelabai supratau. Jis buvo kažkuo susijęs su piktu Džesikos minčių tonu, apie kurį nenutuokė naujoji mergina... pajutau labai keistą troškimą atsistoti tarp jų, užstoti Belą Svan nuo piktos Džesikos proto veiklos. Kaip keista. Bandydamas perprasti, kas paskatino tokį instinktą, dar kartą nužvelgiau naujokę, šį kartą Džesikos akimis. Mano spoksojimas jau pritraukė per daug dėmesio.

Galbūt tai buvo koks seniai užmirštas gynybinis instinktas – stipriam ginti silpną. Ta mergina atrodė dar glėžnesnė už savo klasės draugus. Jos oda tokia išbalusi – smarkiai abejoju, ar bent kiek saugo ją nuo išorinio pasaulio. Po ta blyškia, permatoma membrana mačiau venose ritmingai pulsuojančią kraują... bet nereikėtų apie tai galvoti. Buvau prisitaikęs prie savo pasirinkto gyvenimo būdo, bet alkis kankino ne mažiau nei Džasperi ir nebuvo prasmės šauktis pagundos.

Jai tarp antakių buvo susimetusi raukšlėlė, apie kurią, regis, nė nenumanė.

Tai neįtikėtinai erzino! Aiškiai mačiau, kad ji jautė įtampą ten sėdėdama ir kalbėdamasi su nepažįstamais žmonėmis, būdama dėmesio centre. Jaučiau jos drovumą iš to, kaip gūžčiojo gležnais petukais, šiek tiek sukumpusi, lyg bet kurią akimirką tikėtusi būti atstumta. Bet tik mačiau, tik jaučiau, tik įsivaizdavau. Ta niekuo neišsiskirianti žmonių mergina skleidė vien tylą. Ničnieko negirdėjau. Kodėl?

– Keliausim? – burbtelėjo Rozali, nutraukdama mano mintis.

Su palengvėjimu nukreipiau dėmesį nuo merginos. Nenorėjau tęsti savo nesėkmingo užsiėmimo – retai kada susimaudavau, todėl labai susierzinau. Nenorėjau leisti jos mintims mane masinti vien tuo, kad buvo neprieinamos. Nė kiek neabejojau, kad kai jas iššifruosiu, – o aš *rasiu* būdą tai padaryti, – jos pasirodys tokios pat nereikšmingos ir menkos, kaip bet kurio žmogaus. Nevertos mano pastangų.